

Peter Euler: 'Drie keer vette niks' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2011. ISBN 9879048419319. (Ongewenst Kinderloos/1) Zie ook www.freemusketeers.nl en www.driekeervetteniks.nl

Soort boek/ziekte/stijl: Ervaringsverhaal van Peter Euler en zijn vrouw Kerstin over het 3-jarige IVF-traject dat zij zijn ingegaan om zwanger te geraken. Dat eindigde helaas met drie tijdens de zwangerschap verloren kindjes: in 2009 hun zoontje Abel, en in 2010 een tweeling, Leon en Elena. Peter schreef dit boek om zijn ervaringen kwijt te kunnen, maar ook omdat zij zelf hebben ervaren dat het lezen van verhalen van mensen met soortgelijke ervaringen troost kunnen bieden. Hij hoopt dat zijn boek dit ook voor anderen kan betekenen. Goed leesbaar helder beschreven boek waarin ook enige bespiegelende gedachten over de gang van zaken van de schrijver zijn opgenomen.

Over de schrijver: Peter Euler is geboren in Drachten in 1967 en getrouwd met Kerstin. Hij studeerde Franse taal en letteren. Zij wonen in Helmond. Hij begon voor familie en vrienden te schrijven over hun ervaringen, na de dood van de tweeling Leon en Elena.

Korte beschrijving: Peter Euler waarschuwt de lezer voordat hij/zij aan het boek begint dat zijn boek geen grappig, humoristisch verhaal is. Dit omdat hij niet kan bedenken wat er humoristisch is aan ongewild kinderloos blijven. Hij beschrijft hoe hij er altijd vanuit is gegaan dat hij vader zou worden ondanks het feit dat bij hem de zaadleiders afwezig waren door een defect op het CF-gen. Hij licht naast andere ervaringen die op dat moment in hun leven speelden, chronologisch de gang van zaken rondom het zwanger worden toe. Van hormoonspuiten tot terugplaatsingen, ziekenhuisopnamen, geboortes en dood, met de emoties die zij daarbij hebben gehad. Dat doet hij uitgebreid en daarbij licht hij ook gedachten toe die hij toen had en nu soms nog heeft. Peter en Kerstin hadden geen geluk. Hun eerste zoontje bleek het syndroom van Down te hebben. Die zwangerschap werd afgebroken en de tweeling werd te vroeg geboren. Daarna besloten zij niet verder te gaan met te proberen kinderen te krijgen. Maar aan het eind van het boek denken ze er weer over na. Duidelijk is voor Peter, dat velen die kinderen hebben of ervan uitgaan dat ze ze nog krijgen, geen idee hebben van hoe je kijk op je eigen leven verandert wanneer je met kinderloosheid wordt geconfronteerd.

Wat viel op: Lezen over drie keer doodgeboren kinderen krijgen, dat maakt je stil en geeft bewondering voor de inzet en het doorzettingsvermogen van Peter en Kerstin Euler. Daarbij licht hij onder andere toe waarom ze de keuze gemaakt hebben om Abel niet te laten leven. Hij beschrijft daarnaast ook, wat het met hen deed toen Abel geboren werd. Dat is dapper en eerlijk, het zijn immers beslissingen die altijd discussie zullen blijven leveren. Door er zo over te schrijven wordt ook duidelijk hoe moeilijk het voor hen was. En daarnaast kreeg ik als lezer zeker begrip voor hun besluit om niet meer verder te gaan met pogingen om kinderen te krijgen en om daar ook weer over te gaan twijfelen.

Citaten: Pag. 13: 'Ik had de zeldzame afwijking waarbij zaadleiders gewoon helemaal niet zijn aangelegd. Deze afwijking wordt veroorzaakt door een defect op het CF-gen.'

Pag. 71: '7 augustus 2008 Zwangerschapstest negatief. Het was niet echt een verrassing omdat Kerstin toch al voor de test ongesteld werd. Niettemin was het een domper. Ondanks bovenstaande kennis hadden we toch gehoopt dat het dit keer aan zou slaan. Dat moest ook wel, want zonder hoop hadden we het hele Nijmegenverhaal niet hoeven beginnen.'

Pag. 107: '19 mei 2009 De uitslag. Halverwege de middag werden we door Noort gebeld dat de uitslag slecht was: er was sprake van het extra chromosoom en dus van het syndroom van Down. (...) Na de miskraam in oktober waren we bang en ook toen had het door mijn hoofd gespeeld'

Pag. 212: 'Op het allerlaatste moment pakte ik nog het fototoestel. Ik wilde het niet. Ik wilde er niet aan denken dat ik weer mijn dode kindjes zou fotograferen. Die afloop mocht het niet hebben.'

Pag. 235: 'Het derde verschil was de wetenschap dat het voorbij was. Zoals we in het ziekenhuis al tegen elkaar hadden gezegd was dit de laatste keer. Nog een keer alles doorstaan konden we niet. (...) We zouden kinderloos blijven. Dat was de enige conclusie die we konden trekken en het was een afschuwelijk toekomstbeeld. (...) Hoe richt je je leven daarna in? We hadden altijd een plan B gehad, maar hoe doe je dat in de praktijk?'

Pag. 244: 'De punt, of beter het uitroepteken, die we hadden gezet, hebben we weer weggehaald. We denken er weer aan om toch weer helemaal opnieuw te beginnen en hebben er zelfs de eerste stappen al voor gezet.'